

ת"פ 26606/01/17 - מדינת ישראל נגד י.ש.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 26606-01-17 מדינת ישראל נ' ש'

לפני כבוד השופט עמית מיכלס

המאשימה מדינת ישראל

באמצעות ב"כ עו"ד רונן גינגולד ושרית מרום

נגד

הנאשם

י.ש.

באמצעות ב"כ עו"ד ניסים לוי, סנגוריה ציבורית

הכרעת דין

בפתח דברי הריני להודיע על החלטתי להורות על זיכוי של הנאשם מהעבירות המיוחסות לו, וזאת מחמת הספק.

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בן זוג, לפי סעיף 192 לחוק (ג) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ועבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום היו הנאשם וא.מ. (להלן: המתלוננת) בני זוג שהתגוררו בבית באאאא. אציין שאין מחלוקת בין הצדדים שהבית בו מדובר הוא ביתו של הנאשם.

בתאריך 28.12.16, סמוך לשעה 17:30, במהלך ויכוח שהתגלע בין הנאשם לבין המתלוננת, על רקע העובדה שהמתלוננת לא חשה בטוב ועשתה את צרכיה, היכה הנאשם את המתלוננת במכת אגרוף בבטנה, דבר שהוביל לנפילתה.

משהצליחה המתלוננת להתרומם על רגליה, איים עליה הנאשם בכך שאמר לה: "תגידי תודה שאני לא שברתי לך את השיניים". עוד נטען שבזמן שהמתלוננת נמלטה מהבית, נתן לה הנאשם מכה בראשה.

על פי הנתען, כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלוננת שברים בצלעות 8,9,10, מצד שמאל.

התשובה לאישום, ראיות התביעה ויריעת המחלוקת

2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום, ובתוך כך הכחיש שתקף את המתלוננת או איים עליה. לטענתו, הגיעה

המתלוננת ביום האירוע לביתו כשהיא שתויה ובשל כך נפלה בבית מספר פעמים. עוד טען שאין זו הפעם הראשונה בה נפלה המתלוננת. אשר לחבלות, טען הנאשם שהוא אינו יודע האם הן נגרמו כתוצאה מנפילתה של המתלוננת בבית, או שמא הדבר אירע מחוץ לבית.

3. מאחר שבזירת האירוע נכחו רק הנאשם והמתלוננת, הרי שהראייה המרכזית עליה מבוסס כתב האישום היא, מטבע הדברים, עדות המתלוננת.

ואולם, לגרסת המתלוננת ניתן למצוא מספר חיזוקים ראייתיים. האחד, עדותה של בתה של המתלוננת, כ', עמה בלתה המתלוננת ביום האירוע ואליה הגיעה מיד אחריו, כאשר עזבה את הבית מיד לאחריו. המתלוננת סיפרה לכ' על שאירע לה, לטענתה. נוסף על כך תיארה כ' את מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע וסיפקה רקע להיכרותה של המתלוננת עם הנאשם.

השני, טופס "סיכום אשפוז של המתלוננת" (ת/5), לפיו אכן נגרמו למתלוננת שברים בצלעות 8,9,10. לממצאים העולים מטופס זה אתיחס בהמשך ביתר פירוט.

השלישי, התנהגות מפלילה של הנאשם שנעלם לאחר האירוע ואותר רק מקץ מספר ימים.

4. הנאשם, כאמור, לא כפר בעובדה שהמתלוננת נחבלה, אולם הכחיש שהוא זה שאחראי לחבלות אלו. הן במהלך חקירתו והן במהלך עדותו לפני, טען הנאשם שהמתלוננת, שהייתה שתויה, נפלה בביתו מספר פעמים ויתכן שכתוצאה מכך נגרמו לה השברים בצלעות.

הנה כי כן, הנאשם סיפק למאשימה הסבר אפשרי כיצד, לגרסתו, נחבלה המתלוננת, ומשכך, יריעת המחלוקת הצטמצמה לשאלה מהו מנגנון הפגיעה במתלוננת שהביא לתוצאה הקשה. בנקודה זו אציין שלמרות שגרסת הנאשם הייתה ידועה לגורמי החקירה כבר בשלביה הראשונים של החקירה, הרי שהיא לא נבדקה כלל, למרות שניתן היה לבצע מספר פעולות חקירה פשוטות למדי שהתבקשו בעקבות הגרסה שמסר, מעבר לעימות שנערך בין הנאשם למתלוננת.

דין

5. לאחר ששמעתי את עדי התביעה וההגנה, ובכלל זה את הנאשם, ועיינתי במוצגים שהוגשו על ידי הצדדים, מצאתי שהמאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה ולא הצליחה להציב רף ראייתי המספיק להרשעת נאשם בהליך פלילי. הנימוקים לכך נסמכים על מספר אדנים ובכלל זה קשיים שמצאתי בגרסתה של המתלוננת, האמון שמצאתי לתת בגרסת הנאשם, ומחדל החקירה הנובע מאי מיצוי הבדיקות הנדרשות בשים לב ליריעת המחלוקת בין הנאשם למתלוננת. להלן אביא את נימוקי.

גרסת המתלוננת וראיות התביעה

6. לאחר שבחנתי את גרסת המתלוננת בנוגע לאלימות, מצאתי שגרסתה התאפיינה בסתירות פנימיות ובסתירות עם ראיות חיצוניות.

בת/17 (ש' 18-20) תיארה המתלוננת את סדר התרחשות הדברים ואת מעשי הנאשם באופן הבא: המתלוננת נכנסה לשירותים, לאחר מכן הנאשם חזר הביתה, לאחר מכן צעק עליה, לאחר מכן יצאה בכוחות עצמה מהשירותים, לאחר מכן נתן לה מכת אגרוף לבטן שגרמה לה ליפול, ולאחר מכן בעט בה. על העובדה שיצאה בכוחות עצמה מהשירותים ורק אז הכה אותה הנאשם, חזרה המתלוננת גם בהמשך בש' 28.

מנגד, תיארה כ' את סדר הדברים באופן שונה, בהסתמך על דברי המתלוננת שסיפרה לה על שאירע: המתלוננת רצתה להתקלח לאחר ש"ברח לה קצת", הנאשם משך אותה מהמקלחת או מהאסלה ואז "קרה מה שקרה" (עמ' 25).

לאחר שבמהלך הדיון הוטחה במתלוננת גרסתה של כ', והובהר לה שהגרסה שונה מהגרסה שמסרה המתלוננת, שינתה המתלוננת את גרסתה וטענה שהנאשם ניסה לפרוץ את דלת המקלחת, פתח את הדלת, שלף אותה בכוח מהאסלה מבלי שנתן לה לנגב את ישבנה (עמ' 50-51). למותר לציין שגרסה זו עומדת בסתירה חזיתית לגרסתה הראשונה של המתלוננת במשטרה, בה מסרה, כאמור, שיצאה בכוחות עצמה מהשירותים. למותר לציין שמדובר בפרטים מהותיים הנוגעים לליבת המעשים המיוחסים לנאשם.

7. דוגמא נוספת לקיומן של סתירות ולחוסר עקביות בגרסאותיהן של המתלוננת וכ', ניתן למצוא גם בתיאור שמסרו השתיים בנוגע לשיחת הטלפון של הנאשם עם כ' במהלך ההתרחשות, במהלכה נטען שנשמע קול צחוק.

בעניין זה מתארת כ' שכחצי שעה לאחר שהמתלוננת עזבה את ביתה והלכה לבית הנאשם, התקשר אליה הנאשם ואמר לה שאמה שלשלה ולכלכה את הבית. עוד סיפרה: "שמעתי שהם צחקו יחד קצת על זה. היא הייתה במקלחת, שמעתי אותה בטלפון ולא ידעתי שיקרה משהו גרוע" (עמ' 16 ש' 31-32 וכן עמ' 23 ש' 29-30).

לעומת זאת, טענה המתלוננת שהנאשם היה מלכתחילה במצב רוח כעוס, ומנגד תיארה שמאחר שהיה לה קלקול קיבה, הלכה לאסלה, "עדיין דיברנו, הוא שאל אותי משהו, צחק, ענית לו, אחר כך הוא התקשר לכ' וישבתי על האסלה, סגרתי את הדלת" (עמ' 34 ש' 24-26).

ואולם, בהמשך דבריה מסרה המתלוננת גרסה שונה בקשר לנקודה זו. בתחילה שללה המתלוננת באופן נחרץ את העובדה שצחקה: "מה אתה [הסנגור] נורמאלי? מה אני טיפשה למה אני צריכה לצחוק?...?" (עמ' 52 ש' 19). בהמשך נסוגה מגרסתה זו כשלא שללה את העובדה שצחקה: "לא היה [צחוק]. היה קצת. אני לא זוכרת למה. יכול להיות ששאלתי אותו משהו" (עמ' 52 ש' 22). רק לאחר שנאמר לה שגרסתה אינה הגיונית, תיקנה המתלוננת את דבריה פעם נוספת ו"נזכרה" בסיבה שהובילה לצחוק: "מפני שאני שאלתי אותו על החברה החדשה שלו, וזה היה מצחיק לי" (עמ' 52 ש' 25).

במקום אחר אמרה המתלוננת שעד למועד שיחת הטלפון עם כ' "אנחנו דיברנו באופן נורמאלי ואפילו צחקנו" והוסיפה שלא ברור לה מדוע לאחר השיחה הנאשם כעס (ש' 28) ומדוע ניסה לפתוח את דלת השירותים (עמ' 34 ש' 28).

מהאמור ניתן לראות שלא רק שקיים פער בין גרסת המתלוננת לגרסתה של כ' בכל הנוגע לסיבה בגינה צחקו

המתלוננת והנאשם, אלא שהמתלוננת אף שינתה את גרסתה שלה בעניין הסיבה והעיתוי של ה"צחוק" (לפני, אחרי או במהלך השיחה עם כ'), בהתאם לשאלות שהוצגו לה.

מעבר לסתירות, ניתן אף להביע תמיהה כיצד במצב דברים בו טוענת המתלוננת שהיא משלשלת והנאשם נוקט נגדה באלימות, היא מתפנה לשאול אותו שאלה על החברה החדשה שלו, באופן שאף גורם לה ולנאשם לצחוק. כל זאת, כאמור, ללא כל קשר לעובדה שלטענת כ' הסיבה לצחוק הייתה שונה.

אכן, דוגמא זו אינה עוסקת בנושא שעומד בליבת המעשים המיוחסים לנאשם. עם זאת, יש בה כדי לחזק את התרשמותי מהמסקנה לפיה כל אימת שמוטח במתלוננת שגרסתה אינה הגיונית, או שגרסתה אינה עולה בקנה אחד עם ראיות אחרות בתיק, היא מתקנת אותה ומוסרת גרסה חדשה שתוכל לסייע לה. כפי שנראה בהמשך, בחלק מתשובותיה המתוקנות אף הלכה המתלוננת צעד אחד קדימה כשבחרה להכפיש את הנאשם או לפגוע באופיו על מנת להיחלץ מטענות לא נעימות שהוטחו בה.

8. גם בנוגע לתיאור התקיפה עצמה, מצאתי שגרסת המתלוננת הייתה לא עקבית.

המתלוננת תיארה בעדותה את השתלשלות העניינים כך: לאחר שצחקו ולאחר שיחה עם כ', "הוא [הנאשם] ניגש והתחיל לפתוח את הדלת... אני לא יודעת [למה]. הוא מוציא אותי משם, הוא לא נותן לי לנגב את הישבן, הוא לא נותן לי כלום. אני אמרתי לו זהו אני עוזבת, הלכתי לארוז את החפצים מפני שאני לא ניגבתי את עצמי אז אני התיישבתי על השמיכה וכמובן לכלכתי את השמיכה. אז הוא סגר את הדלת...דלת כניסה. הוא אמר את לא תלכי לשום מקום. אחר כך הוא אמר שאם את היית עם מישהו, הזדיינת עם מישהו, אז הוא לקח אותי בעורף ונותן לי מכת אגרוף ושובר לי את הצלעות, באזור החזה...אחר כך הוא שבר לי את הצלעות עם הרגל (מדגימה דריכה חזקה כאשר הרגל מונפת למעלה כשהיא מכופפת ויורדת במהירות על האובייקט שעל הרצפה)" (עמ' 34 - 35).

לעומת זאת, בהודעתה הראשונה מיום האירוע, מסרה המתלוננת שלאחר שיצאה מהשירותים, נתן לה הנאשם "מכת אגרוף לבטן ואני נפלתי על הרצפה ואז י' נתן לי בעיטות ועכשיו יש לי כאבים" (ת/17 ש' 19, תיאור עליו חוזרת גם בהמשך בש' 28, למרות שמעדותה ברור שהיא יודעת להבחין בין בטן ל"צלעות" (ש' 29)).

בהודעה מאוחרת מיום 1.1.17, מסרה המתלוננת תיאור שונה. בתוך כך טענה שניסתה לצאת מהשירותים, אולם לא הצליחה שכן הדלת הייתה סגורה. "הוא התקשר לבת שלי כ' ואמר שאני הסרתי לו את השירותים וניתק. פתאום הוא התחיל לבעוט בי באזור הצלעות. אני נפלתי והתחלתי לצעוק. הוא נתן לי אגרוף באזור החזה" (ת/18 ש' 19-15).

לבסוף, לאחר שהתביעה, שהייתה ערה לחוסר העקביות בגרסת המתלוננת, ביקשה להפנותה לגרסתה במשטרה על מנת לאפשר לה ליישב את הדברים (עמ' 35 ש' 23), השיבה המתלוננת: "בשלב ראשון שהוא הפיל אותי במכת אגרוף. בחזה" (עמ' 36 ש' 27).

על כל אלו הוסיפה שכאשר הייתה בדרכה לדלת היציאה מהבית, נתן לה הנאשם מכה חזקה בעורפה.

9. חיזוק לעובדה שהמתלוננת נחבלה נמצא כאמור בתיעוד הרפואי (ת/5), ממנו עולה שאכן למתלוננת נגרמו "שבירים (כך במקור - ע.מ.) באספקט לטרלי של צלעות 8,9,10 משמאל", ואולם, זה המקום להזכיר שהשאלה השנויה במחלוקת, איננה האם המתלוננת נחבלה, אלא כיצד היא נחבלה. בעניין זה אין בתעודה הרפואית כדי לסייע לתביעה. על התעודה הרפואית ומשמעויותיה ארחיב מעט בהמשך.

נוסף על כך, גרסתה של המתלוננת לפיה הוכתה באופן קשה על ידי הנאשם, אינה מתיישבת עם העובדה שלאחר האירוע היא ארזה את חפציה ורק אז יצאה מהבית, בעוד שהדעת נותנת שלאחר התקפה כה קשה, שארכה זמן לא קצר, במהלכה קבלה המתלוננת, לדבריה, אגרופ, בעיטות, דריכה על בית החזה, היא תברח מהבית בהזדמנות הראשונה, ולא תתפנה לאריזת חפציה.

במאמר מוסגר אציין שגרסת המתלוננת בכל הנוגע לשלב בו ארזה את חפציה אף היא אינה עקבית ולא ניתן לקבוע, בהתבסס על דבריה שלה, האם היא הותקפה לפני או אחרי שהחלה לארוז.

10. גרסתה המתפתחת של המתלוננת באה לידי ביטוי גם באופן התבטאויותיה כלפי הנאשם ובאופן בו העידה על אופיו. בעניין זה טענה המאשימה בסיכומיה שהמתלוננת לא ניסתה להשחיר את פניו של הנאשם "יתר על המידה", אולם התרשמותי מעדותה הייתה שונה.

כך למשל, טענה המתלוננת בת/20 (חקירתה המאוחרת, שנערכה לאחר העימות ביניהם), בתגובה לטענה שהיא שותה אלכוהול, שהנאשם משתמש בסמים (ש' 9).

גם במהלך חקירתה הנגדית, לאחר שהוצגו לה סתירות בעדותה, אמרה המתלוננת שהנאשם "תמיד מסטול".

מנגד, לאחר שהתבקשה להתייחס לחוסר הסבירות שבגרסתה אשר לאפשרות להריח ריח של אלכוהול לאחר מספר שעות מפיו של אדם ששתה רק יין, השיבה המתלוננת ב"מתקפה" על הנאשם וטענה שהוא נהג לשתות וודקה ושגם אם לא שתה הרבה "היה תמיד ריח" (עמ' 50 ש' 1-2).

ואולם, ציון העובדה שהנאשם נהג לשתות לא הוזכרה על ידי המתלוננת באף לא אחת מחקירותיה במשטרה או במהלך החקירה הראשית (עמ' 51 ש' 15), גם כאשר הייתה לה "הזדמנות" לטעון זאת שעה שטענה, למשל, שהוא משתמש בסמים.

במאמר מוסגר חשוב לציין שבכל הנוגע לגוף טענת המתלוננת לפיה הנאשם נהג לשתות, הרי שזו נסתרת בעדותו של אביאל, שמסר שהוא מעולם לא ראה את הנאשם שתוי, לא ראה אותו יושב בפיצויה השכונתית, ולא שתה אתו בירה או משקה אחר. עוד ציין אביאל שהוא מעולם לא הריח ריח של סמים מהדירה (עמ' 63).

גם במקרה זה, התרשמתי שאביאל לא ניסה לייפות את המציאות, למשל כאשר העיד על עצמו כמי שנהוג לשתות במסגרת בילוי סוף השבוע.

11. אמירות נוספות שנועדו להשחיר את פניו של הנאשם אמרה המתלוננת עת תיארה כיצד תקף אותה הנאשם (עמ' 35): "...לפני זה הוא השוויץ בפני שהוא דקר מישהו 46 פעמים ואף אחד לא הוכיח שהוא זה שתקף...והוא צחק

על כך שבתחנת המשטרה לא הצליחו להוכיח. הוא השוויץ שהוא פעם היה בסקס ונתן מכת אגרוף והיא התעלפה, יש לו חבר נהג מונית והוא סיפר לי שהוא היה מביא לו בחורות...ופעם איזה שהיא בחורה... סירבה לשכב אתו ואז הוא הפיל אותה לרצפה והתחיל לבעוט בה, זה מה שהוא סיפר לי בעצמו" (עמ' 35 ש' 8-3). תיאור זה של המתלוננת הינו בעייתי במספר מישורים. האחד, הוא מהווה "גרסה כבושה" שלא בא זכרה עד שלב המשפט (כזכור המתלוננת מסרה במשטרה לא פחות מארבע עדויות). השני, תיאור מעשיו של הנאשם כלפי אותה בחורה שהוא בעט בה כביכול על הרצפה זהה לתיאור שהמתלוננת מוסרת עתה בקשר לתקיפתה. השלישי, ככל הנראה המתלוננת לא שיתפה את כ' בסיפורים הללו, שאם לא כן הדעת נותנת שכ' הייתה מזכירה אותם בעדותה, כפי שהזכירה עניינים אחרים הקשורים לנאשם. בכל אלו יש כדי להעמיד את הסיפור כולו בסימן שאלה אחד גדול אשר לנכונותו.

12. דוגמא נוספת לעובדה שהמתלוננת ככל הנראה מפריזה בתיאוריה ניתן למצוא בדבריה בעמ' 35 ש' 15, כאשר טענה שהנאשם בעט בה בעוצמה כה רבה, עד ששמעה את ניפוץ הצלעות. מעבר לעובדה שגרסה זו הינה גרסה כבושה שלא נטענה עד כה, הרי שהיא אף נשמעת בלתי סבירה.

13. גרסתה הלא עקבית של המתלוננת באה לידי ביטוי גם בשאלה מי הגיע ראשון לבית ביום האירוע.

מדברי המתלוננת בעדותה בעמ' 50 ש' 8 ו- 11 מסבירה המתלוננת שהנאשם היה בבית לפני שהיא הגיעה למקום ואף התעצבן עליה שכן לא ידע היכן היא נמצאת. מנגד, בעדותה במשטרה (ת/ 17 ש' 18) טענה שהיו לה כאבי בטן, היא נכנסה לשירותים ורק לאחר מכן "י חזר הביתה והתחיל לצעוק עלי שאני מלכלכת לו".

משנאמר למתלוננת שזו הייתה גרסתה במשטרה, חזרה על גרסתה בבית המשפט לפיה היא הגיעה לבית לאחר שהנאשם כבר היה בבית.

מאחר שגרסת המתלוננת בבית המשפט עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם (עמ' 77 ש' 13), ניתן לקבוע כממצא עובדתי שהנאשם הגיע הביתה לפני המתלוננת.

התעודה הרפואית

14. מת/5 עולה שהמתלוננת אכן נחבלה ונשברו לה שלוש צלעות, אולם בממצא זה אין כדי לסייע למי מהצדדים, שכן אין בה כדי לסייע בשאלה מהו מנגנון הפגיעה במתלוננת.

בעניין זה זומנה אף ד"ר כלנית קורן, רופאה כירורגית החתומה על ת/17. ד"ר קורן לא זכרה את המתלוננת או את פרטי האירוע. באופן כללי ועל מנת שלא להרחיב שלא לצורך, ניתן לומר שעדותה לא תרמה תרומה של ממש למי מהצדדים, שכן היא לא שללה את האפשרות שהפגיעה במתלוננת נגרמה כתוצאה ממכה חזקה מאוד כפי שנטען על ידי המאשימה, או כתוצאה מנפילה, כפי שנטען על ידי ההגנה (ראו עמ' 12 ש' 9-12).

למקרא ת/5 ניתן אף לומר שיש בו כדי להחליש את גרסת המתלוננת, ואסביר.

כפי שפורט מוקדם יותר, התיאורים שמסרה המתלוננת בכל הנוגע לאופן בו הוכתה לטענתה על ידי הנאשם, הינם

תיאורים מתפתחים ולא עקביים, אשר הגיעו לשיאם בחקירה הנגדית, שם תיארה כיצד הנאשם בעט בה בכל הגוף, בעוד היא מנסה למנוע זאת ממנו, כאשר הדגישה שהשבר בצלעות נבע מכך שהנאשם דרך עליה (עובדה שלא הזכירה כלל במשטרה). מתיאוריה של המתלוננת עולה שמדובר בפרק זמן לא קצר בו בעט בה הנאשם ללא הרף (עמ' 55). עוד טענה שכתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לה סימנים כחולים על ירכיה (עמ' 55 ש' 6). בהמשך אף הוסיפה שהנאשם הכה אותה בחזקה בראשה.

ואולם, כפי שעולה מת/5, על גופה של המתלוננת לא נצפו כל חבלות, לרבות בבית החזה, בראש או בירכיים. ד"ר קורן אמנם לא שללה את האפשרות שייגרם לאדם שבר בצלעות מבלי שייראו על גופו המטומה או סימנים כחולים, אולם מגרסת המתלוננת עולה תמונה של אלימות מתמשכת, בעיטות בכל חלקי הגוף ולאורך זמן, לאו דווקא בצלעות. כפי שהעידה ד"ר קורן, המטומה או אדמומיות על גופו של אדם תלויה "בעצמת המכה ובמיקום. המטומה זה דם שהצטבר ברקמות הרכות...". מהאמור עולה שמצופה היה, ככל שגרסת המתלוננת נכונה ומדויקת, שלכל הפחות חלק מהבעיטות הקשות שלטענתה ספגה מהנאשם, יותירו בה סימנים.

15. בסיכומיה טענה המאשימה שנכח גרסתה של המתלוננת, ומסקנתה שבידיה די ראיות להוכחת האשמה, לא מצאה המאשימה להשלים את החקירה ולצרף לחומר החקירה את תעודת חדר המיון. אין בידי לקבל טענה זו. הווי ידוע לכל שנטל הבאת הראיות מונח לפתחה של המאשימה. כמו כן נקבע לא אחת שאין לצפות שתיק החקירה יכלול ראיות שוליות או רחוקות. ואולם, במקרה שלפני השאלה המרכזית הטעונה בירור היא מה גרם לשברים בצלעותיה של המתלוננת, כאשר גרסת הנאשם, לפיה המתלוננת הייתה שיכורה באותו יום ושנפלה מספר פעמים בבית, נתמכה בדברי החוקר, לפיהם הריח במהלך חקירתה של המתלוננת ריח חזק של אלכוהול. בנסיבות אלו, מחובתה של המאשימה היה להשיג גם את התיעוד הרפואי הראשוני, ממנו ניתן היה ללמוד פרטים נוספים על השעות הראשונות שלאחר הפגיעה, לרבות מצבה של המתלוננת, פרטים שמסרה לצוות הרפואי, שיתכן שהיה בהם כדי לתת מענה לשאלה האם המתלוננת התלוננה גם על פגיעה בראשה, כמו גם לשאלה האם היו סימנים לפגיעה בראש, כפי שהעידה כ' (עמ' 17 ש' 13). ככל שאכן הייתה פגיעת ראש, ניתן היה לבחון מדוע ראשה של המתלוננת לא נבדק.

בנסיבות אלו לא ניתן לטעון שמדובר בראיה שולית או ראיה שנוגעת לפריפריה של האישום. משכך, מצאתי אף לדחות את טענת המאשימה בסיכומיה לפיה היה על ההגנה לפעול ולהשיג את התעודה הרפואית החסרה.

המתלוננת טענה שהנאשם הכה בה בחזקה בראשה עד שבקושי עמדה על רגליה (עמ' 56) ושכתוצאה מהמכה עלה לה לחץ הדם והיא סבלה מכאב ראש. משעומתה עם גרסת כ' לפיה היא ראתה נפוחות בעורפה של המתלוננת, שללה המתלוננת אפשרות זו וטענה שהיא לא ראתה לכ' את המכה. עם זאת טענה שהראתה לרופאים בבית החולים המטומה שנגרמה לה. למותר לציין שבת/5 לא נרשם ממצא שכזה. במאמר מוסגר יצוין שגרסת המתלוננת לפיה "מפני שנגמר לי הביטוח לא התחילו לבדוק לי את הראש" (ש' 10) נשמעת לא סבירה, מה גם שבהמשך דבריה (ש' 23) חזרה בה מדבריה אלו ואישרה שהביטוח שלה היה בתוקף. משהמשיך ב"כ הנאשם לחקור בנושא זה, זוב חזרה המתלוננת לגרסתה הראשונית ואמרה "אין ביטוח אין. בדקו הכול חוץ מהראש. זה הרבה כסף" (עמ' 57 ש' 3). מעבר לחוסר העקביות בתשובותיה, לא סביר בעיני שמי שטענה שנפגעה פגיעת ראש לא תיבדק על ידי הצוות הרפואי, לכל הפחות בדיקה ראשונית, ומצופה היה שככל שהדברים אכן היו נכונים, היה הדבר בא לידי ביטוי בתעודה הרפואית.

16. משנשאלה המתלוננת כיצד יתכן שאין תיעוד בת/5 לכל החבלות שהיא טוענת שנגרמו לה, השיבה "הראיתי את

הסימנים לחוקר, החוקר אמר שזה לא כל כך חשוב" (ש' 56). מלבד העובדה שטענתה של המתלוננת בדבר העדר התיעוד של החבלות שנגרמו לה, ודברי החוקר יבגני שהדבר "אינו חשוב" מוכחשת על ידו, הרי שניסיון החיים מלמד שגרסה זו אף אינה סבירה. תיעוד חבלה של נפגע אלימות הינו פעולת חקירה בסיסית, ולא הוכח שלחוקר היה אינטרס נסתר שלא לתעד זאת. לעומת זאת, מצא החוקר לנכון לרשום במהלך החקירה הערה מטעמו בדבר ריח האלכוהול החזק שנדף מהמתלוננת, כך שניתן היה לצפות שככל שהיה מבחין בסימני חבלה על גופה של המתלוננת, היה מתעד זאת בטופס ההודעה באותה צורה.

17. מכל האמור, מצאתי שלא ליתן אמון בגרסת המתלוננת בהיותה לא עקבית, מתפתחת, בעלת סתירות פנימיות ובעלת סתירות עם ראיות חיצוניות.

האם המתלוננת הייתה שיכורה במהלך האירוע?

18. אם נשוב ליריעת המחלוקת בתיק, הרי שלטענת המתלוננת השברים בצלעות נגרמו לה כתוצאה ממעשיו האלימים של הנאשם כלפיה, בעוד שלטענת ההגנה, המתלוננת הייתה שיכורה במהלך האירוע וכתוצאה מכך נפלה ונחבלה.

המתלוננת הכחישה שהייתה שיכורה באותו יום, או שתתה משקה חריף מעבר לכוס יין. מת/17 עולה שהמתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה בתאריך 28.12.16, מספר שעות לאחר האירוע, וחקירתה החלה בשעה 20:19. במהלך החקירה שאל אותה החוקר רס"ב יבגני קליימן (להלן: החוקר יבגני): "אני מריח ריח חזק של אלכוהול ממך, האם את שתית היום אלכוהול וכמה?" (ש' 32). בתשובתה אישרה המתלוננת שהיא אכן שתתה באותו יום בשעה 15:00 אצל בתה "שתי כוסות של יין".

ואולם, בעדות נוספת שנגבתה ממנה לאחר מספר ימים (ביום 10.1.17), ניסתה המתלוננת "לצמצם" את כמות האלכוהול ששתתה לפני אירוע התקיפה, והשיבה לשאלה האם שתתה ביום האירוע באופן הבא: "כוס יין אחת שתיתי אולי..." (ת/20 ש' 8).

במהלך חקירתה הראשית חזרה המתלוננת על גרסתה המאוחרת לפיה שתתה כוס יין אחת (עמ' 34 ש' 23 ובהמשך בעמ' 38 ש' 17).

19. כ', עמה שתתה המתלוננת את היין, תמכה בגרסתה השנייה של אמה - המתלוננת, וטענה שהמתלוננת שתתה כוס יין אחת בין השעות 15:00 ל - 16:00, לפני שהלכה הביתה (ת/4). על גרסתה זו חזרה כ' במהלך עדותה לפני (עמ' 25 ש' 31), תוך שציינה שהמתלוננת יצאה את ביתה בשעה 15:30 (עמ' 16 ש' 27). כבר בשלב זה אני מוצא לציין שהנחרצות בה העידה כ' בבית המשפט בקשר לשעת עזיבת המתלוננת את ביתה (15:30) מעוררת תהייה, שכן בשיחה עם החוקרת, שבוצעה סמוך לאירוע (ת/4), לא ידעה כ' לנקוב בשעה המדויקת בה עזבה אמה את הבית (בין 15:00 ל - 16:00), והדבר מעורר שאלות אשר למידת הדיוק שבדבריה.

20. משהבינה המתלוננת שגרסתה אינה עקבית, ניסתה לתרץ זאת בכך שהחוקר שגבה את הודעתה לא הבין את דבריה ושכונתה הייתה שהיא ובתה שתו ביחד שתי כוסות יין, ומכאן יוצא שהיא שתתה רק כוס אחת (עמ' 49 ש' 18). ואולם, החוקר יבגני שגבה את הודעתה, וזומן כעד הגנה, שלל את טענת המתלוננת, תוך שהסביר שהוא רושם את דברי העד "מילה במילה" ושלל שלא הבין את דברי המתלוננת שאמרה ששתתה רק כוס אחת (עמ' 59 ש' 15-10). החוקר יבגני ציין שהוא חוקר מזה 24 שנים, דובר רוסית והדגיש שהוא זוכר את העדות.

ואולם, בין אם המתלוננת שתתה כוס יין אחת באותו יום ובין אם שתתה שתי כוסות, הרי שעדיין מעורר הדבר קושי לאור עדות החוקר, לפיה במעמד גביית ההודעה (ת/17: שעה 20:17), כארבע עד חמש שעות מאז שתתה (ת/4: בין 15:00 ל - 16:00), עדיין ניתן היה להריח מהמתלוננת "ריח חזק" של אלכוהול. בתמיהה זו יש כדי לעורר ספק, הפועל לטובתו של הנאשם, שמא המתלוננת שתתה כמות גדולה יותר של אלכוהול, שהותיר עליה את אותו ריח חזק, כפי שציין החוקר יבגני.

במהלך עדותו לפני ציין החוקר יבגני שבמהלך גביית ההודעה המתלוננת לא הייתה שיכורה, שאם לא כן הוא היה מציין זאת בפתח העדות (עמ' 59 ש' 27). ואולם, בשים לב לחלוף הזמן מהמועד בו שתתה המתלוננת ועד למועד גביית ההודעה, אין בכך כדי להחליש את הטענה, או לכל הפחות לעורר ספק שמא המתלוננת הייתה תחת השפעת אלכוהול מספר שעות לפני מועד גביית ההודעה.

21. נוסף על כך, משהוטח במתלוננת שגרסתה לא נשמעת הגיונית, מסרה גרסה חדשה, שלא בה זכרה בהודעותיה במשטרה: "אז מה. זה לא יין, שתיתי מלוח. אפשר לשתות קצת ויהיה ריח. א' היה שותה וודקה כל הזמן וגם לא שתה הרבה אבל היה תמיד ריח. כל השיכון יודע את זה. הוא היה יושב בפאב" (עמ' 50 ש' 2-1).

גרסה זו נותרה בחלל האוויר מבלי שמי מהצדדים ביקש מהמתלוננת לספק לה הסבר, כמו למשל למה התכוונה עת השתמשה במילה "מלוח", אולם ניתן להבין מדבריה שמילה זו קשורה למילה "וודקה" בה השתמשה בהמשך המשפט.

להשלמת התמונה אציין שאין בת/5 כדי לשפוך אור על רמת השכרות של המתלוננת ביום האירוע, שכן ת/5 הינו דוח סיכום אשפוז, ומכאן שאין הוא משקף את מצבה של המתלוננת ברגע קבלתה לחדר המיון, מה גם שהמתלוננת הגיעה לחדר המיון לאחר חקירתה במשטרה, לגביה צוין כאמור שלא הייתה שיכורה.

האם המתלוננת נוהגת לשתות

22. על מנת לבסס את טענת ההגנה לפיה החבלה נגרמה כתוצאה מנפילת המתלוננת עקב שכרותה, טען הנאשם שאין זו הפעם הראשונה בה השתכרה המתלוננת ואין זו הפעם הראשונה בה נפלה כתוצאה מכך שהייתה שיכורה.

מנגד, הכחישה המתלוננת שהיא סובלת מבעיית שתייה, ואף הכחישה שהיא בכלל שותה. כ' תמכה בגרסתה זו. משנשאלה האם אמה שותה מדי פעם השיבה: "בדרך כלל לא", ובהמשך שללה שהיא מגיעה למצב של נפילה כתוצאה משכרות (עמ' 28 ש' 5-8).

ואולם, בגרסת המתלוננת בעניין זה התגלו בקיעים בדמות סתירות פנימיות וסתירות עם ראיות חיצוניות.

בת/20 (עדותה המאוחרת) משנשאלה המתלוננת על בעיות אלכוהול שהנאשם טוען שיש לה, ענתה: "זה לא נכון", אולם מיד לאחר מכן הוסיפה: "אולי פעמים הוא ראה אותי עם אלכוהול. חודשים - שלוש אחרי זה לא נגעתי באלכוהול בכלל. אני לא שותה ולא מעשנת" (ש' 5-6). משמע, גם לדברי המתלוננת, הנאשם כן ראה אותה בעבר "עם אלכוהול".

23. נוסף על כך, אין מחלוקת בין הצדדים, שכחודש וחצי לפני האירוע נושא כתב האישום, נפלה המתלוננת ושבסמוך למועד הנפילה היא אחזה בידה בקבוק. ואולם, בעוד המתלוננת טענה שמדובר בבקבוק שהכיל בירה מאלט ללא אלכוהול (עמ' 38 ש' 21), העידה כ', שנכחה אף היא במקום, שמדובר בבקבוק זכוכית שהכיל מים, גם אם מדי פעם היו נוהגות לקנות בירה מאלט (עמ' 28 ש' 17).

מעבר לסתירה בדברי השתיים, לא ברור מדוע טרחה כ' לציין שבעת הנפילה אחזה המתלוננת בקבוק זכוכית ומדוע עצם קיומו של הבקבוק נחקק בזיכרון של השתיים, ככל שאכן מדובר בבקבוק תמים שאין לו כל קשר לנפילה. נוסף על כך תמוה מדוע הגיעה המתלוננת לפארק עם בקבוק מים עשוי מזכוכית, מחזה שלכל הדעות איננו מחזה שכח.

לאור האמור, אני סבור שיש בתיאורים שמסרו המתלוננת וכ' אשר לתכולת הבקבוק ולקשר של הבקבוק לנפילת המתלוננת, כדי לעורר ספק שמא אין זו הפעם הראשונה בה נופלת המתלוננת לאחר ששתתה משקה חריף.

24. עדות נוספת המחלישה את גרסת המתלוננת לפיה היא אינה שותה משקאות חריפים, ניתן למצוא בעדותו של אביאל, לשעבר שכנם של הנאשם והמתלוננת. אביאל העיד שהוא התגורר כשמונה - תשעה חודשים ביחידת דיור הסמוכה ליחידת הדיור של הנאשם והמתלוננת. מדברי אביאל עולה שמדובר בדירות סמוכות עם "דלתות קרטון", עד כדי כך שניתן לשמוע כל דבר הכי קטן שמתרחש בדירת השכנים (עמ' 60 ש' 14-22).

את הרגלי השתייה של המתלוננת תיאר אביאל כך:

"...הייתה שותה המון המון, בעיניים ראיתי, מריחה ריח של אלכוהול מאוד חזק, ברמה שחברה שלי התחילה לפחד להיות שם...היה פעם אחת שראיתי אותה בלילה, חזרתי מבילוי בסביבות 01:30 בלילה, היא הייתה שתויה ממש, הגיעה מכיוון הגן הציבורי, שהיא מתנדנדת, לבד. הייתה בדרך הייתה, שמעתי אותה בלילות צועקת וא' כל הזמן היה משתיק אותה שיהיה שקט כי הם שכנים... אני לא חושב שהיה יום אחד שהיא לא [שתתה], לדעתי זה היה בנוהל של כל יום לשתות. שאני אומר לשתות זה לשתות אלכוהול, הייתי שומע אותה מרגע שהיא מתחילה להתמסטל, הייתה מתחילה לצעוק וא' היה משתיק אותה...שיכורה שיכורה שהיא לא באה בקטע טוב, הייתה הולכת זנתי מדי, לא יודע איך להסביר, האלכוהול השפיע עליה, היא לא הייתה צלולה, לא ראיתי אותה אי פעם צלולה, לא יודע אם זה מאלכוהול או שהיא תמיד כזאת. כל פעם שהייתי מדבר אתה זה הריח. שאני אומר 4,5 פעמים אני מתכוון שהייתה מסטולית, אתה רואה בן אדם את התנוחות שלו איך הוא מדבר, איפור מרוח. הרבה פעמים בערב אני יודע שהייתה שותה...זה דירה כל כך צמודה אחד לשני שאתה לא יכול לפספס, כל מה שקורה בסלון שנינו שומעים" (עמ' 61-62).

לשאלת בית המשפט הבהיר אביאל שביום האירוע הוא כבר לא התגורר בדירה ומכאן שאין באפשרותו לשפוך אור על האירוע נושא כתב האישום.

עדותו של אביאל הייתה ישירה ועניינית והיא הותירה עלי רושם אמין. בניגוד לעמדת המאשימה, לא התרשמתי שהעד "התרגש" במהלך עדותו או שהוא נראה כמי ש"חושש מהנאשם". לא מצאתי שאביאל ביקש להיטיב עם הנאשם או להעיד באופן מוטע בכוונה לסייע לו. כך, למשל, ביקר אביאל את התנהלות הנאשם, וסיפר שהנאשם והמתלוננת הרבו לבשל בדירה באופן שהסריח את דירתו של אביאל, זאת למרות האיסור לעשות זאת נוכח העובדה שמדובר בדירות מרתף. אביאל אף ציין שתדירות הבישולים הובילה אותו להתלונן על הנאשם והמתלוננת בפני בעל הדירה (עמ' 61 ש' 9-17).

עוד ציין אביאל שהוא כבר אינו מתגורר בסמיכות לנאשם ושאינו לו כל קשר עמו, ומכאן שטענת המאשימה לפיה העד חושש מהנאשם נותרה לא מבוססת.

25. אציין שלא נעלמה מעיני סתירה בין גרסת אביאל לגרסת הנאשם בתיאוריהם את התנהגות המתלוננת. כך, בעוד שאביאל תיאר ששמע והרגיש כיצד המתלוננת "מתחילה להתמסטל" בבית הנאשם, שלל הנאשם שהרשה למתלוננת לשתות בתוך הבית.

ואולם, הנאשם הסביר שהמתלוננת הגיעה לביתו לאחר ששתתה אלכוהול אצל בתה כ', המתגוררת במרחק קצר ביותר מביתו. בעובדה זו יש כדי להסביר שגם אם המתלוננת לא שתתה בבית הנאשם, שהרי הוא לא הרשה לה לעשות כן, הרי שמיד לאחר ששתתה בביתה של כ' או ברחוב והגיעה הביתה, החל האלכוהול להשפיע עליה, כפי שתיאר אביאל. הסבר אפשרי זה אף מתיישב עם דברי אביאל לפיהם ראה את המתלוננת מגיעה הביתה פעמים רבות כשהיא שתויה לגמרי.

26. גם אם מצאתי להסתמך על עדותו של אביאל בכל הנוגע להרגלי השתייה של המתלוננת, הרי שהדבר נעשה מבלי שהתעלמתי מהעובדה שאביאל הוזמן כעד הגנה שמטרת עדותו הייתה לשפוך אור על אופייה של המתלוננת, שכן אין חולק שאביאל לא נכח באירוע עצמו. משכך, בנסיבות רגילות ספק אם היה מקום ליתן משקל רב לעדותו לצורך ביסוס עובדה שבמחלוקת. ואולם, בשים לב ליריעת המחלוקת בתיק, לעובדה שהמתלוננת הכחישה מכל וכל שנהגה לשתות אלכוהול, וממילא שנהגה להשתכר, שעה ששאלת מצב שכרותה של המתלוננת עומד בליבת טענות ההגנה, ובשעה שישנה עדות מפורשת לפיה שעות ספורות לאחר האירוע עדין נדף מהמתלוננת ריח חזק של אלכוהול, בעוד שגרסת המתלוננת היא שמקורו של הריח בכוס היין הבודדת ששתתה שעות קודם לכן, מצאתי שלא ניתן בנסיבות אלו להתעלם מעדותו.

27. על מנת לנסות ולהוכיח שהמתלוננת נהגה לשתות, הוזמן כעד הגנה שחר כחלון, שהעיד שמתוקף תפקידו כ"רכז מודיעין בהגירה", היה מקבל מידע על שוהים בלתי חוקיים אותו היה מעמת טרם מעצרו של אותו שוהה בלתי חוקי.

לעד הושמעה הקלטת שיחה שנערכה בינו לבין בתו של הנאשם, בקשר לנתינה זרה השוהה בישראל שלא כדין. בקליפת אגוז ועל מנת שלא להאריך, ניתן לסכם ולומר שמעדותו של העד לא ניתן להגיע למסקנה האם דבריו מכוונים

למתלוננת דווקא, שכן העד העיד ללא דוחות הפעולה וללא הצו שהוצא. בישיבה שקדמה לעדותו של העד לא נערתתי לבקשה להורות לעד להתייצב עם מסמכים, זאת בשל העובדה שבמעמד הצגת הבקשה לא הוברר עד תום הקשר של העד למקרה הנדון. ואולם, במהלך העדות, התברר שמטרת עדותו של העד הייתה להוכיח שאין זו הפעם הראשונה שהמתלוננת שתתה אלכוהול ואף נעצרה בעבר.

עוד התברר במהלך העדות, שהעד אינו יכול לקבוע שהעובדת הזרה לגביה נמסר לו אותו מידע, היא המתלוננת. חרף האמור, לא התבקשתי להורות על זימונו מחדש של העד עם המסמכים הרלוונטים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ומשכך נותרה עדותו תלויה באוויר, מבלי שניתן יהיה להתבסס על תוכנה לכאן או לכאן.

גם אם נניח שאכן מדובר במתלוננת, הרי שלאור העובדה שמדובר בעדות שממילא התמקדה באירוע הקודם לאירוע נושא כתב האישום, ומאחר שגם לאחר הצגת המסמכים מדובר יהיה בעדות מפי השמועה, לא מצאתי טעם או מקום להורות על זימונו של העד פעם נוספת לצורך השלמת עדותו.

לאחר ההאזנה לשיחה עצמה, ניתן להיווכח שבמהלך השיחה מסרה הבת לשחר מידע על אודות הנאשמת שיכול לטענתה להביא לתפיסתה, כאשר הסיבה לכך היא, לדברי הבת, שהמתלוננת טמנה לנאשם מלכודת. מאחר שכל שנאמר בהקלטה מהווה אף הוא עדות מפי השמועה, אינני סבור שיש לתת לאמור בשיחה המוקלטת כל משקל.

גרסת הנאשם

28. מנגד, הותיר עלי הנאשם רושם חיובי. אציין מיד שההתרשמות הראשונית מהנאשם עלולה להיות מטעה. במהלך פרשת התביעה הרבה הנאשם להתפרץ ולסנן מלים לעבר עדי התביעה, בקשר לדברים שאמרו, זאת גם לאחר שבית המשפט התרה בו מספר פעמים שעליו לשמור על איפוק, גם אם הוא אינו מקבל את דברי העדים. התרשמותי הייתה שהנאשם היה לחוץ לומר את אשר על לבו ולפרט את גרסתו בפני בית המשפט, דבר שאינו אפשרי בשלבים הראשונים של המשפט בהתאם להוראות סדר הדין הפלילי.

ואכן, שעה שהנאשם עלה לדוכן העדים ושטח את גרסתו, הוא דיבר בצורה עניינית ולא מתלהמת, פירט את השתלשלות העניינים בצורה בהירה, מדויקת, קוהרנטית והגיונית. בסופו של יום הותירה עלי עדותו של הנאשם רושם אמין, וודאי בהשוואה לגרסת המתלוננת.

בניגוד להתרשמותי מהמתלוננת, התרשמתי שהנאשם לא ניסה להסתיר או להחביא חלקים פחות נעימים מעברו, כמו למשל את העובדה שבעבר היה מכור לסמים (עמ' 81) ואת העובדה שריצה עונשי מאסר (עמ' 92). הנאשם הסביר שכמי שהיה מכור, הוא חשש מכל קשר עם מכור אחר, בין אם מכור לסמים ובין אם מכור לאלכוהול, שכן "(כ)שמכור לשעבר מתחבר למכור או מכורה אין מניעה שלא יחזור אחרי שנקי הרבה זמן" (עמ' 81 ש' 24-27).

29. בחקירתו הראשית חזר הנאשם על דבריו במשטרה (ת/15) לפיהם תלונתה של המתלוננת נגדו היא פרי דמיונה, שנבעו מרצונו להיפרד ממנה על רקע שכרותה.

הנאשם תיאר שכאשר הגיעה המתלוננת הביתה הוא פתח לה את הדלת וראה ש"המכנס [שלה] מופשל עד הברכיים והתחתונים ומחרבנת ומשתינה ומתנדנדת" כשבדרכה לשירותים היא דורכת על בגדיה, כשהיא משאירה בדרכה שובל של צרכיה (עמ' 77 ובהמשך חזר על הדברים במסגרת החקירה הנגדית בעמ' 89). הנאשם הדגים כיצד הלכה המתלוננת מצד לצד שלא בקו ישר. מחזה לא נעים זה גרם לנאשם לומר למתלוננת: "אני אוסף לך את הדברים שלך תעופי אני לא רוצה אותך", כאשר מיד לאחר מכן, שעה שהמתלוננת יושבת על האסלה ודלת השירותים פתוחה, התקשר לכ'. במהלך השיחה אמר הנאשם לכ' שאמה שוב לא שולטת על סוגריה ושאל אותה מדוע שוב הגיעה שיכורה.

הנאשם הודה שהוא וכ' צחקו בסוף והסביר "אפשר לצחוק בקטע הזה" (עמ' 78 ש' 3). גרסת הנאשם בכל הנוגע לתוכן השיחה עם כ' ולעובדה שמקור הצחוק היה ההתרחשות במקום (שכרותה של המתלוננת וחוסר השליטה שלה על סוגריה) הינה חשובה, שכן היא נתמכת, כאמור, בגרסת כ' שהינה עדת הגנה (עמ' 16), זאת בניגוד לגרסת המתלוננת, לפיה הצחוק נבע משאלה ששאלה המתלוננת את הנאשם בנוגע ל"חברה החדשה שלו" (עמ' 52 ש' 25).

30. אשר לאופן בו נפגעה המתלוננת, אומר הנאשם שהוא לא יודע ממה נגרמו השברים, אולם העיד על כך שהיא נפלה הן בחדר האמבטיה-שירותים ("נכנסתי לחדר השינה והתחלתי לאסוף לה את הדברים ואז אני שומע בום בום. מועדת נופלת נתקעת. אחר כך היא יצאה מהשירותים". בהמשך תיאר כיצד ראה שהמתלוננת נפלה גם בסלון: "...היא יצאה מהשירותים והיא מתנדנדת ובאה מהסלון ונפלה על משענת עץ בסלון, של הספה...היא נופלת, אני עזרתי לה לקום היא עושה אהה בצלעות וקמה. ואני עזרתי לה ללבוש את המכנסיים, לקחה את השקיות והלכה" (עמ' 78).

בריחת הנאשם לאחר האירוע

31. לא ניתן להתעלם מהעובדה שלאחר האירוע עזב הנאשם את הבית, ואותר רק ביום 8.1.17 (ת/8 - ת/10), עובדה שהובילה, באופן טבעי אף למעצרו. על פניו, התנהגותו זו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם טענת החפות, שכן אך טבעי הוא שככל שאדם רואה עצמו בגדר חף מפשע, הציפיה היא שהוא ישתף פעולה עם המשטרה.

בעדותו לפני ציין הנאשם כי לא הגיע לחקירה לאור חששו שיעצר ושלא יאמינו לו, זאת לאור עברו הפלילי "פחדתי שיעצרו אותי בגלל העבר שלי ואני לא עשיתי כלום, אני חף מפשע, אני פחדתי..." (עמ' 80 ש' 4-5). עוד הסביר שחשש מכך שגלגל חייו יחזור לאחור ושההשקעה הרבה שהשקיע לפני שנים ארוכות על מנת להיחלץ ממעגל הפשיעה והסמים תרד לטמיון.

הסברו זה של הנאשם יכול להתיישב עם דברי המתלוננת שאמרה לו שתתלונן עליו במשטרה: "אמרתי שמחר כ' תלך למשטרה אז עדיף שתשחרר אותי..." (עמ' 35 ש' 20; וראו גם דברי המתלוננת בעדותה בת/17 ש' 30).

חיזוק להסברי הנאשם ניתן למצוא בת/11 בו מתוארת שיחה של הנאשם עם החוקרת חגית אמיגא שהודיעה לו על כך שהמשטרה מחפשת אותו בעקבות האירוע. בתגובה הביע הנאשם חששו מהעובדה ש"תופרים לו תיק בשביל לעצור אותו".

מת/14 ניתן ללמוד שלאחר שאותר ונעצר, סירב הנאשם להיחקר על ידי החוקר רס"מ צחי רומנו (ש' 62). במהלך עדותו לפני הסביר הנאשם שחשש שלחוקר יש דעה קדומה עליו (עמ' 81).

ואכן, לאחר פחות משעה, ולאחר שהוחלף החוקר, מסר הנאשם גרסה מלאה (ת/15). בנסיבות בהן מסר הנאשם גרסה מלאה ולא בחר לשמור על זכות השתיקה, ומשמסר הסבר מתקבל על הדעת מדוע סירב לשתף פעולה עת נחקר על ידי החוקר רומנו, אינני סבור שיש לזקוף את "שתיקתו" בחקירתו הראשונה לחובתו.

כפי שצינתי בתחילת דברי, התנהגות הנאשם מעוררת קושי. ואולם, לאחר ששמעתי את הסבריו, בשים לב לעברו הפלילי ובשים לב לגרסת המתלוננת לפיה היא אכן הודיעה לנאשם שבכוונתה לפנות למשטרה, מצאתי שהיא איננה בלתי סבירה בנסיבות העניין.

האיומים

32. משמצאתי שיש להעדיף את גרסת הנאשם על פני גרסת המתלוננת, הרי שיש לדחות אף את הטענה לפיה אמר הנאשם למתלוננת את האמירות המיוחסות לו בכתב האיטום. לאור המסקנה אליה הגעתי, לא מצאתי להעמיק בשאלה המשפטית האם באמירה "תגידי תודה שלא שברתי לך את השיניים" יש כדי להוות עבירת איומים.

מחדלי חקירה

33. מעבר לעובדה שלתיק החקירה לא צורפה תעודת חדר מיון, הרי שאף לא נעשו פעולות חקירה במטרה לבדוק את היתכנות גרסת הנאשם וגרסת המתלוננת בכל הנוגע לנפילתה של המתלוננת בחדר השירותים ובסלון.

כפי שעולה מת/6, יום לאחר מעצרו של הנאשם נערך עימות בינו לבין המתלוננת, כאשר במהלך העימות חזרו הצדדים על הגרסה שמסרו בהודעות שנגבו מהם. בין השאר טען הנאשם שהמתלוננת נפלה בסלון ובשירותים (ש' 10, 22) ואילו המתלוננת הכחישה שנפלה, תוך שהסבירה ש"אין מקום ליפול אצלו" (ש' 48). חרף העובדה שגרסאות אלו עמדו לנגד עיני החוקרים, הרי שהבית לא צולם, לא נערך שיחזור עם מי מהצדדים, והנאשם לא התבקש לפרט מהו המקום המדויק בו נפלה המתלוננת בבית, לאחר שטען שהיא נפלה ברחבי הבית ובסלון.

אציין שבמהלך עדותו לפני, טען הנאשם שהמתלוננת נפלה בסלון וקבלה מכה ממסעד הספה. בחקירתו לא הזכיר הנאשם את הספה והסתפק בתיאור הכללי "סלון". עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה שהנאשם לא נשאל על ידי החוקר שאלת הבהרה בעניין, וגרסתו הכללית נותרה תלויה בחלל חדר החקירות מבלי שאיש ייחס לה חשיבות, למרות שגרסת המתלוננת, שאינה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם, הייתה ידועה לחוקרים. לפיכך, מעבר למחדל החקירתי, יש בהתנהלות המתוארת כדי לספק הסבר מתקבל על הדעת מדוע הזכיר הנאשם את העובדה שהמתלוננת נחבלה ממסעד הספה, רק בשלב העדות בבית המשפט.

סיכום

34. בשים לב לגרסת הנאשם ניתן לקבוע כממצא עובדתי שהחבלה נגרמה ביום האירוע ולא יום לפני כן, וודאי שלא במועד מוקדם יותר. הסיבה לכך היא שלדברי הנאשם הוא קיים עם המתלוננת יחסים אינטימיים יום לפני האירוע, פעולה שסביר שלא ניתן היה לבצע ככל שצלעותיה של המתלוננת היו שבורות. נוסף על כך, הדעת נותנת שבמצב דברים זה, לא הייתה המתלוננת מסתובבת עם בתה מחוץ לבית במשך שעות ארוכות.

ואולם, מהעובדות שנפרסו לפני לא ניתן לשלול את גרסת הנאשם, לפיה המתלוננת הגיעה לביתו כשהיא שיכורה ומתנדנדת וכתוצאה מכך נפלה ונחבלה. חיזוק לגרסת הנאשם ניתן למצוא בדברי החוקר יבגני שהריח ריח חזק של אלכוהול שעה שגבה את עדות המתלוננת, למרות שלטענתה שתתה מספר שעות קודם לכן כוס יין אחת בלבד. מנגד, חלוף הזמן יכול להסביר את טענת ההגנה לפיה המתלוננת הייתה במצב של שכרות בזמן האירוע, אולם מקץ מספר שעות, משהגיעה לתחנת המשטרה, היא התפכחה וכל שנותר הוא ריח האלכוהול כפי שציין החוקר.

המתלוננת הכחישה שהיא נוהגת לשתות. גרסתה זו נסתרה על ידי השכן לשעבר אביאל, שתיאר תיאורים הפוכים במאה ושמונים מעלות.

בנסיבות הללו, ובהינתן שאין מחלוקת על כך שהמתלוננת אכן נחבלה בצלעותיה, אין בתעודה הרפואית שהוגשה כדי לתמוך בעמדת המאשימה.

דומה אם כן שבכל הנוגע לאירוע נושא כתב האישום, הפך התיק להיות תיק של גרסת המתלוננת אל מול גרסת הנאשם.

כפי שפורט לעיל בהרחבה, העדפתי את גרסת הנאשם על פני גרסת המתלוננת.

35. בנסיבות הללו אני קובע שהמאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה הנדרש בהליך פלילי וכפועל יוצא מכל אלו התוצאה היא זיכוי של הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, כ"א אלול תשע"ז, 12 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים